Cadouri de Crăciun

de Sergiu Someşan din volumul " Cadouri de Crăciun ", editura Karmat Press 2003
email
sergiu_somesan @yahoo.com

M-am sprijinit de parapet şi am privit în jos. Undeva în adâncuri, apele fluviului curgeau învolburate şi întunecate. În amonte se rupsese de dimineaţă un pod de gheaţă, şi sloiurile pluteau acum vijelios la vale, izbindu-se din când în când de maluri. Printre bucăţile de gheaţă cenuşii şi zdrenţuite se zăreau pete întunecate de motorină şi grămezi de gunoaie. Îmi aminteam de vremea îndepărtatei mele copilării când puteam bea apă din fluviu. Apele îi erau limpezi precum cristalul, arareori tulburate, doar după vreo ploaie mai mare. În ultimii ani, apele i-au devenit, pe zi ce trecea, tot mai mocirloase, astfel încât nimeni, dacă nu avea treabă, nu zăbovea prea mult prin preajma lui. Pescarii scoteau de la o vreme peşti tot mai mici şi mai ciudaţi, pe care nu-i mai cumpăra nimeni. Şi, din câte am auzit, nici lor nu le venea prea la îndemână să-i mănânce.

În spatele meu, reclama luminoasă a barului încerca în zadar să alunge ceva din bezna nopţii.

„vana lub", afişau strâmb literele, şi un străin venit noaptea ar fi stat mult pe gânduri până să îşi dea seama că acolo a scris cândva „Havana Club". Dar nu era nici o speranţă să mai vină vreun străin prin oraş. De multă vreme nu mai venea nimeni nici ziua, cu atât mai puţin noaptea.

Până şi localnicii în putere plecaseră de ani buni spre sud, iar cei care mai rămăseseră îşi duceau zilele de azi pe mâine. Acum câteva seri, am ajutat un beţiv să ajungă acasă. Se sprijinea de un felinar şi nu îi venea să se desprindă de el. Era bătrân şi se vedea bine că nu avea obişnuinţa băutului. Ca mulţi alţii care au început să bea numai după ce oraşul se pustiise şi au rămas singuri în case altădată pline de viaţă şi de râsul copiilor. Nu îl cunoşteam, dar se vede treaba că el mă ştia. L-am lăsat în poarta casei, clătinându-se, şi înainte de a mă depărta m-a întrebat:

— Te văd în putere, Doctore, de ce nu pleci?

L-am privit cum se clătina sprijinindu-se ezitant de poartă. De dincolo de ochii înroşiţi de băutură şi nesomn mă privea un om singur şi înspăimântat, căruia nu-i venea să intre în casa pustie. În mod sigur ai lui plecaseră de mult, iar el, la fel ca mulţi alţii, nu se îndura să plece, aşteptând să se întâmple ceva. De treizeci şi ceva de ani toţi aşteptam să se întâmple ceva, şi nu se întâmpla nimic.

Deschise cu greu poarta grea a casei şi, înainte de a intra, mă mai întrebă o dată peste umăr:

— De ce nu pleci, Doctore? Nu mai ai ce face aici…

Se vede treaba că nu aştepta un răspuns, pentru că trânti uşa grea înainte să-i pot răspunde ceva.

Am privit lung la poarta înaltă de lemn. Era solidă, ferecată în benzi groase de fier forjat, ca pentru a rezista unor atacuri cumplite, deşi de ani de zile nimeni nu mai fura nimic. În primii ani, oamenii reacţionaseră ciudat. Cei mai mulţi au plecat spre sud, unii au înnebunit, iar alţii s-au ascuns în spatele zidurilor groase şi al porţilor ferecate. Nimeni nu putea să spună pentru cine a fost mai uşor.

În primii ani eram mereu întrebat: „De ce nu pleci, Doctore?".

Răspunsul meu era invariabil: „Pentru că locul meu este aici!" – şi, deşi nu puteam să explic nimănui, simţeam şi atunci ca şi acum că locul meu este aici, deşi spitalul era mai mult pustiu. Rar de tot mai venea cineva să mă consulte, şi atunci mi se părea că sunt căutat cu speranţa că sunt mai bine informat şi că am aflat ceva înaintea lor.

În spatele meu, reclama muribundă a barului încerca să mă îmbie cu strălucirile ei violete: „vana lub".

Acum treizeci şi ceva de ani, aici, la barul acesta, a început totul, cel puţin pentru mine. Literele sclipeau nou-nouţe: „Havana Club"; dar noi toţi îi spuneam „La Max", şi Max era pe atunci tânăr şi nepăsător ca şi noi şi ne promitea:

— Puteţi veni aici în fiecare seară să vă faceţi pulbere… – lucru pe care uneori, cu inconştienţa tinereţii, chiar îl făceam.

Nimic nu mai era ca pe vremuri. Poate că era numai bătrâneţea care se aduna perfidă în noi, sau poate că era altceva. Am simţit un gust amar în gură şi, după ce am privit cu grijă în jur, am scuipat departe în fluviu. Câteva sloiuri de gheaţă mi-au răspuns frecându-se unul de altul şi scrâşnind înfuriate. Am dat din umeri şi am intrat în bar.

De după tejghea, Max s-a ridicat greoi şi m-a privit îngrijorat:

— Nu l-am văzut în seara asta, Doctore…

M-am aşezat oftând la masă. La masa noastră… Din prima zi în care s-a deschis barul, eu şi Virgil am avut masa noastră. Pentru Max eu eram Doctorul, iar Virgil – Avocatul. De mulţi ani. De o eternitate, deşi dacă îi numărăm nu sunt decât vreo treizeci. Max ştia mai bine numărul, ar fi trebuit să îl întreb pe el. Poate în seara asta o voi face.

— Un cocktail Margherita, Max. Şi o cafea tare…

L-am privit cum amestecă băuturile. Gesturile îi deveniseră mai încete cu trecerea timpului, dar avea aceeaşi graţie în mişcări. I-am făcut odată cadou un blender electric, dar a refuzat să îl folosească.

— Băutura e ca o fiinţă, ne-a explicat el odată mie şi lui Virgil, într-una dintre serile lungi ale tinereţii noastre petrecute mai mult în barul lui. …Ca o fiinţă iubită…, a adăugat el – şi pentru prima dată în viaţă i-am văzut ochii strălucind. Nu poţi să pui băuturile în blender şi să le amesteci de o sută de ori, cum nu poţi să-ţi săruţi de o sută de ori iubita şi să spui că ai avut o seară romantică. Sunt lucruri care nu se vor putea automatiza niciodată… şi nici nu vor putea fi prinse pe de-a întregul într-o reţetă… Asta trebuie să o simţi… Uneori în câte o seară de mai trebuie să amesteci băuturile numai puţin. Trebuie abia să le atingi, şi simţi că minunăţia serii le trezeşte singură la viaţă…

Virgil îl privise sceptic, sorbind încet din votcă:

— Tu trebuia să te faci poet, Max, nu barman. Înfrumuseţezi lucrurile şi strici băuturile...

*

Virgil toată viaţa a băut numai votcă. Stinsă la sfârşitul paharului cu un pic de suc de roşii.

O singură dată a făcut o excepţie. Era în după-amiaza zilei în care ne-a prezentat-o pe Margherita, într-o zi însorită de decembrie. Soarele poleia totul cu razele lui şi zăpada aşezată puţin mai devreme făcea ca totul să pară luminos când au intrat ei doi în bar.

— Prietena mea, Margherita, a spus el şi a împins-o puţin în faţă, iar eu am ştiut atunci că va trebui ori să-l omor, ori să plec din oraş.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară, s-a înclinat ceremonios în faţa ei Max. Am să vă prepar la toţi din partea casei câte un cocktail Margherita.

Pe atunci, felul cum prepara Max un cocktail era un adevărat spectacol, şi m-am bucurat că toţi erau atenţi la el, iar eu am putut să privesc la Margherita. Prietenă! Unde a cunoscut-o şi mai ales când s-a împrietenit cu ea, dacă eu îl întâlneam zilnic şi cel puţin jumătate din fiecare zi ne-o petreceam împreună? Nu o mai văzusem prin oraş şi după vârstă o bănuiam a fi studentă. Dar pe atunci oraşul mai era încă destul de aglomerat ca să se plimbe cineva o jumătate de an prin el fără ca eu să îl văd. Pe de altă parte, Virgil era destul de curtat, mai ales de studentele de la drept. Tatăl lui era nu numai un avocat renumit, dar şi un exigent profesor de drept. Şi este uşor de bănuit că orice studentă se credea la adăpost de restanţe dacă se întâlnea cu fiul profesorului. Se înşelau amarnic, dar Virgil nu se obosea să le lămurească, ba dimpotrivă, aş fi spus că profita din plin, lăsându-le să se dumirească singure. De multe fete superbe l-am văzut însoţit, perioade inegale de timp; unele se lămureau la primul examen că nu trecând prin patul lui Virgil pot lua examenele, şi îl abandonau, punându-se cu burta pe carte. Altele, chiar după ce se lămureau, mai rămâneau câtva timp prin preajma lui, pentru că era o prezenţă agreabilă, şi astfel de aventuri mai puneau puţină sare şi piper unei existenţe altfel destul de monotone. Erau simple aventuri şi toţi protagoniştii erau conştienţi de asta, aşa că atunci când totul se sfârşea nimeni nu suferea mai mult decât era cazul, lăsând locul altor mărunte şi la fel de fermecătoare întâmplări. Cu Margherita am simţit de la bun început că era altceva. Nu mă refer numai la felul posesiv în care o privea Virgil. Ci la felul cum se purta Margherita. Te făcea să te simţi în stare de orice pentru ea. Avea în ea un asemenea amestec de inocenţă şi vinovăţie, încât niciodată nu ştiai cum să te porţi cu ea. La început privirea ei părea atât de neajutorată, încât îţi venea să o prinzi de mână ocrotitor şi să-i spui: „Gata, nu mai fi îngrijorată! Sunt aici, am să te apăr!“ – deşi imediat îţi dădeai seama că nu avea nevoie deloc să fie apărată. Stârnea în orice bărbat normal dorinţa de a fi a lui. Nu ştiu cum făcea asta. Poate felul cum privea, sau cum scotea vârful umed al limbii să îşi lingă buzele înainte de a spune ceva. În orice caz, era foarte conştientă de atracţia pe care o exercita asupra oricărui bărbat şi nu făcea nimic ca să atenueze această atracţie. Ba dimpotrivă: transmitea în jurul ei o mulţime de semnale subliminale care îi avertizau pe amatori: „Sunt cu el, dar nu sunt a lui. Cu puţin noroc, pot fi a ta“. Nu mai întâlnisem o asemenea fiinţă care să debordeze de atâta feminitate provocatoare. „Amantă, dar nu soţie“, păreau să spună ochii ei imenşi şi verzi cui voia să priceapă.

În acea după-amiază, părul blond i se răsfirase pe umeri într-o superbă revărsare aurie şi razele soarelui care se pregătea să apună făceau capul să-i apară ca înconjurat de o aureolă. Mă aşteptam ca dintr-o clipă în alta bluza subţire de pe ea să-i plesnească şi să scoată la iveală o ascunsă pereche de aripi.

Max ne-a adus cocktailurile ornate cu câte o felie verde de lime.

— Pentru voi şi pentru dragostea voastră, le-am urat eu când am ciocnit şi am sorbit uşor din pahar, gustul dulce-amărui dat de tequila şi de triple sec părându-mi-se o otravă al cărei gust minunat nu aveam să-l mai uit niciodată.

Virgil s-a strâmbat când a dat cu limba de gustul sării cu care era glazurat paharul .

— Doamne, Max, cum ai putut să prepari o asemenea porcărie?

Max a ridicat zâmbitor din umeri a scuză:

— Reţeta e veche de când lumea…

Virgil s-a întors spre Margherita:

— Ar trebui sa-i schimbe numele. Nu se poate ca aşa o băutură infectă să poarte numele tău.

Margherita a zâmbit doar peste marginea paharului, apoi a gustat şi ea din băutură. Avea ochii verzi ca sucul de lime şi în ei scânteiau puncte aurii. Abia mai târziu, mi-am dat seama că era exact precum cocktailul ce-i purta numele: dulce-amăruie, ţi se strecura în suflet fără să ştii când şi te făcea să nu o mai uiţi niciodată.

Seara aceea de decembrie avea să rămână cea mai frumoasă şi mai tristă din viaţa mea. Atunci am cunoscut-o şi tot atunci am pierdut-o pe Margherita. Şi, spre deosebire de Virgil, mie mi se pare că eu am cunoscut-o mai bine, deşi am văzut-o numai o jumătate de oră. Atunci când el a prins-o la despărţire în braţe să o sărute, peste umărul lui ea a deschis ochii şi a privit lung la mine. Care filosof a spus oare: o femeie nu îl înşeală pe un bărbat atunci când se culcă cu altcineva, ci atunci când priveşte la altul peste umărul lui? Am privit atunci, peste umărul lui Virgil, în ochii ei imenşi şi verzi, şi în gură am simţit gustul dulce-amărui al unei otrăvi neştiute…

— Eu trebuie să plec, dragul meu, i-a spus ea la ureche, cu ochii ei verzi aţintiţi în ochii mei, îmbătându-mă şi îmbiindu-mă cu o invitaţie nerostită. Trebuie să mă întâlnesc cu un coleg, cu Paul, să-mi dea cursurile… Ne vedem mâine… – şi a ieşit pe uşă, vârtej tânăr şi nebun de lumină aurie.

Abia apoi mi-am adus aminte: era în ajun de Crăciun, ce cursuri îi mai trebuia şi ce examene mai pregătea? Dar în seara aceea a început toată nebunia şi nu i-a mai păsat nimănui de întrebări…

*

Max a pus încet paharul cu băutură pe masă, apoi s-a aşezat şi el alături de mine, cu o cafea în faţă. Îmbătrânise şi el. Am privit fără să vreau la mâinile lui, care tremurau în timp ce ducea ceaşca de cafea la gură. Cândva ne explicase, mie şi lui Virgil, că un profesionist adevărat nu trebuie să măsoare băuturile în timp ce prepară un cocktail: răsuceşte doar puţin încheietura mâinii, şi astfel în pahar curg fix câte 10 mililitri de băutură. Şi repetă mişcarea de câte ori cere reţeta. Mişcările lui erau pe atunci mlădioase şi fluide, şi shakerul părea să facă parte din fiinţa lui. În ultimul timp, după ce stricase un cocktail, măsura băuturile grijuliu după tejghea, ferindu-se să nu îl vedem.

— Nu a venit încă, Doctore! repetă Max şi privi rugător spre mine, aşteptând să-l încurajez.

Uneori, în câte o seară ca asta, simţeam şi eu nevoia să fiu încurajat. Am luat o gură de Margherita şi am închis ochii, lăsând otrava verde să mă pătrundă. Am răsuflat adânc şi am deschis ochii, privind spre Max:

— O să vină, Max, până la urmă. Sunt sigur de asta… Nu ne mai are decât pe noi… şi pe Margherita, într-o oarecare măsură…

Max încuviinţă uşor din cap şi ascultă apoi cum râul îşi trosnea neliniştit gheţurile. Nu îmi mai ieşeau din minte petele întunecate de motorină pe care le văzusem mai devreme şi nici gunoaiele care veneau tot mai multe şi mai dese. De câte ori în aceşti ani nu m-am gândit că într-o zi voi fi chemat pe malul lui să-l scoatem pe Virgil din apă!... De ani buni de zile, îmi spunea ba mie, ba lui Max că are de gând să se arunce într-o zi în apele lui tulburi. De obicei asta se întâmpla spre seară, în barul lui Max, cam după a doua sticlă de votcă. Se apleca spre mine şi mă privea cu ochii înroşiţi de nesomn, gânduri şi băutură, şi mă întreba cu glasul împleticit:

— Şi ştii de ce nu am făcut-o încă?

Cum nu-i răspundeam nici eu, nici Max, Virgil se ridica împleticindu-se, se apropia de parapet şi scuipa dispreţuitor în apă, apoi continua:

— Pentru că nu are pod, de asta. Nu aş vrea să creadă ăştia, şi arăta cu un gest larg spre oraş, să creadă că am alunecat din greşeală…

Uneori, mai ales la început, când se nimerea să mai fie câte un client rătăcit prin barul lui Max, acesta se întâmpla să-i amintească, plictisit de insistenţele şi de beţiile lui, că la numai cinci kilometri de orăşelul nostru era un pod destul de bun pentru a-i satisface gusturile.

— Eşti un prost, îl repezea el pe nepriceput. Vreau să o fac aici, sub ochii lor, să mă plângă şi să mă regrete… – aici de obicei izbucnea într-un plâns nestăpânit de beţiv şi regretam cu toţii că am lăsat discuţia să ajungă până acolo…

Am mai luat o gură din amestecul infernal al cocktailului şi am privit spre mâinile tremurânde ale lui Max. Ca mâine vor începe să-mi tremure şi mie.

— Câţi ani au trecut de atunci, Max? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Privi mai întâi spre calendarul mare atârnat între sticle, apoi socoti un timp, mărunt, din buze:

— Mâine se împlinesc treizeci şi trei de ani, Doctore…

Mă privi cu un zâmbet trist:

— Parcă a fost ieri…

Da, parcă a fost ieri. Dacă închideam ochii, încă o mai zăream pe Margherita stând la masă în locul lui Max şi privindu-mă inocentă şi vinovată în acelaşi timp.

Am vrut să mai spun ceva, când am văzut că faţa lui Max dintr-o dată se luminează:

— Vine, spuse el şi îşi ridică fruntea, ascultând atent.

De undeva dinspre parc se auzea un firicel de cântec lălăit şi dezlânat. Abia când s-a mai apropiat am înţeles o parte dintre cuvinte:

„Mă simt ca un nisetru bătrân
Ce-şi caută culcuşul
Pentru un ultim drum…“

Era un cântec nou, şi Max m-a privit îngrijorat.

Am dat din umeri şi am încercat să îl liniştesc:

— A fost iar la pescari şi a băut cu ei, atâta tot.

Dar disperarea din cântecul lui Virgil era copleşitoare. A intrat într-un târziu clătinându-se şi s-a aşezat la masă.

— Salut, băieţi! O cafea se poate bea pe aici?

În timp ce Max a plecat să-i prepare cafeaua, Virgil s-a aplecat misterios spre mine:

— Nu vreau cafea… Voiam doar să plece să-ţi pot spune numai ţie. Ştii că este mai aproape?

L-am bătut încurajator pe umăr.

— Ţi s-a părut, Virgil… Ştii că aşa ceva este imposibil…

M-a privit crunt:

— Este mai aproape, dacă îţi spun…

L-am lăsat în apele lui; după câte o vizită în parc, nu prea mai reuşeai să vorbeşti cu el. Poate că şi eu m-aş fi simţit la fel în locul lui, aşa că am preferat să-i dau cafeaua şi să-i împing mai aproape pachetul de ţigări. A băut puţin din cafea, apoi a privit spre Max:

— Ştii că a mai apărut una?

— Am auzit la ştiri, făcu Max împăciuitor – îl simţea pe Virgil mai arţăgos ca altădată şi nu voia să înceapă o interminabilă discuţie cu el.

Dar se pare că Virgil ajunsese în stadiul în care nu prea mai avea nevoie de interlocutor, pentru că se ridică, se duse pe marginea terasei şi scuipă scârbit în apă. Uneori îmi era frică să nu-i treacă prin cap gândul că, la urma urmei, terasa unde ne petrecuserăm tinereţea şi unde de fapt începuse totul e un loc la fel de bun ca orice pod pentru a zbura în apele întunecate ale fluviului…

*

…Înainte, timpul trecea pentru noi în mod plăcut, deşi un pic cam monoton. Terminaserăm de aproape un an, eu medicina şi el dreptul. Mă pregăteam să intru, la începutul anului, internist la spital, după o prelungită vacanţă de un an, iar el se pregătea să preia afacerile familiei din mâinile obosite ale tatălui său. Nu ne grăbeam prea mult, nici unul, nici altul, şi leneveam toată ziua pe terasa lui Max. Ziua în care ne-o prezentase pe Margherita avea să fie ultima zi de

plăcută trândăvie, dar pe atunci nu ştia nici unul asta. După plecarea ei lăsaserăm liniştea plăcută a după-amiezei de iarnă să ne cuprindă şi să ne bucure. Trecuse mai bine de o oră şi tocmai voiam să îl întreb unde a cunoscut-o, dar nu am mai apucat: tihna zilei a spart-o un puşti care, transpirat tot, a năvălit pe terasă:

— Domnule Virgil… Margherita… în parc…, şi s-a poticnit în cuvinte sub privirea de gheaţă a lui Virgil, şi a început să se bâlbâie:

— Mergeţi repede… E mai bine…

Virgil l-a apucat de guler şi l-a ridicat în aer:

— S-a întâmplat ceva cu Margherita? Spune! – şi îl zgâlţâia pe bietul puşti fără să-i dea răgaz să răspundă.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar este mai bine să mergeţi…

Parcul era mândria oraşului pe vremea aceea. Izvoare termale şi alte fenomene telurice făceau ca temperatura din el să fie mereu plăcută, chiar şi în cele mai reci ierni. Fusese înconjurat cu ziduri înalte, care conservau şi mai bine căldura solului, astfel că în mijlocul iernii puteau fi întâlnite acolo plante verzi, specifice mai degrabă zonelor mediteraneene. Când ningea, contrastul dintre fulgii mari şi pufoşi care cădeau pe frunzele verzi era minunat. Mai ales că nici nu rezistau prea mult, preschimbându-se în numai câteva minute în stropi străvezii de rouă.

Cum era la numai o aruncătură de băţ de bar, în câteva minute am ajuns. Virgil a vrut să întrebe pe cineva despre Margherita, dar nu a mai fost nevoie: o mulţime de oameni erau adunaţi chiar lângă intrarea în parc, pe o alee lăturalnică. A luat-o la fugă înaintea mea, şi când am ajuns şi eu am văzut numai cum s-a izbit ca de un zid nevăzut, respins brutal de şocul loviturii, căzând apoi la pământ cu un geamăt de durere.

— Margherita! a strigat el, şi din vocea lui am ştiut că o pierduse pe Margherita pentru totdeauna.

Abia atunci am privit şi eu spre banca unde Margherita şi Paul se sărutau. Imaginea, care mai târziu a făcut ocolul lumii, m-a frapat de la bun început prin naturaleţea ei. Fără îndoială că cei doi se plăceau, dar Margherita, după cum am mai spus, plăcea aproape pe oricine: ea îl sorbea din priviri, plecând capul puţin pe spate şi într-o parte. Zâmbea, şi buzele întredeschise îl îmbiau, iar el se apleca părând nehotărât ce să sărute mai întâi. Asta pentru că, deşi cu o mână o ţinea de după talie, cu cealaltă îi scosese din bluză sânul stâng. Sfârcul roz al sânului ce părea capul bosumflat al unui iepuraş mic care se cerea alintat, sau buzele roşii întredeschise? Era o întrebare

la care nu numai noi, dar nimeni nu avea să-i afle răspunsul: Margherita şi Paul erau încremeniţi în interiorul unei uriaşe sfere de vreo zece metri diametru, întru totul asemănătoare unui uriaş balon de săpun. O irizaţie uşoară, albastră, abia vizibilă strălucea lent la locul de demarcaţie dintre ea şi aer. Dacă nu ar fi fost prietena lui acolo, sărutându-se cu altul, ar fi putut-o vedea foarte uşor. Oricum, Virgil a fost primul şi ultimul care a testat atât de dur calităţile Sferei. Aşa avea să fie numită de atunci în toate jurnalele de actualităţi: Sfera. Spre norocul lui Virgil, insolitul Sferei a făcut ca povestea lui şi a Margheritei să fie uitată, dar asta nu l-a făcut pe el să uite. De atunci, aproape în fiecare zi, după ce bea o sticlă sau două de votcă, se ducea la Sferă. Paznicul, pentru că au pus şi un paznic până la urmă, îmi spunea că vorbea la nesfârşit cu Margherita şi îl înjura pe Paul. Uneori strecura pe sub haine şi pe sub privirea îngăduitoare a paznicului o maşină portabilă de găurit sau alte scule şi se chinuia să se apropie de ea cu încă un milimetru. Bineînţeles că nu reuşea nimic. Nu au reuşit nici alţii mai bine dotaţi. O sectă care spunea că Sfera este întruchiparea Anticristului a îngrămădit o dată, până să se pună pază, o mulţime de calupuri de dinamită în jurul ei. Explozia a zguduit din temelii parcul şi a spart toate geamurile din oraş, dar nu a clintit Sfera nici măcar cu un milimetru.

După ei au venit savanţii, care au încercat luni întregi să taie sau să rupă o bucată cât de mică din Sferă. Au încercat să o străpungă cu raze laser, dar, în afară de faptul că au aflat că lumina îşi încetinea de miliarde de ori viteza la trecerea prin Sferă, nu au reuşit să afle altceva. Unei raze îi trebuia cam trei ore să străbată Sfera, şi aşa au ajuns la concluzia că în ea timpul trecea de miliarde de ori mai încet. Practic, pentru noi era veşnicia, şi foarte repede s-au găsit unii care să exploateze ideea.

„Dacă vreţi ca dragostea voastră să dureze veşnic, căsătoriţi-vă sub Sfera Veşnică!“, sunau sloganurile publicitare, şi, în ciuda tâmpeniei lor, au prins. Astfel, o mulţime nesfârşită de perechi de pelerini venea la Sferă ca la o nouă Mecca pentru a se căsători. Abia după câţiva ani, când s-a văzut că numărul de divorţuri era la fel şi la cei căsătoriţi lângă Sferă, şi în altă parte, s-a sfârşit cu aiureala asta. Oricum, au început altele.

Unui sectant i s-a părut că vede în spatele Margheritei o pereche de aripi, şi de aici alte sloganuri şi alte case de rugăciuni.

„Dumnezeu, în marea lui bunătate, îi preschimbă în îngeri pe cei mai buni dintre noi“, zbierau ei cât era ziua de mare pe străzile oraşului şi împărţeau fotografii trucate cu Sfera, în care Margherita avea sânul aşezat în bluză, Paul o privea cu pioşenie, iar în spatele lor câte o pereche

superbă de aripi îşi flutura penele. Am crezut la început că Virgil avea să scoată puşca şi să-i fugărească, dar se pare că ideea cu Margherita preschimbată în înger îi mai mângâia orgoliul rănit, pentru că a acceptat-o un timp, trăind cu ochii la pozele sectanţilor. Nebunia din micul nostru orăşel părea că nu se va mai sfârşi niciodată, şi numai apariţia altor sfere a făcut să se termine tot bâlciul şi să ne putem relua iar viaţa normală de zi cu zi. În afară de faptul că la început sferele prindeau în mijlocul lor o pereche de îndrăgostiţi, nici o altă regulă nu a putut fi stabilită. Ce anume puteau să fie? Staze temporale, răspundeau savanţii. Stropi de eternitate, replicau poeţii. Voia Domnului, spuneau credincioşii, dar sferele, indiferente la părerea oamenilor, apăreau mereu mai multe, şi părea că într-o bună zi toţi oamenii vor sfârşi prin a fi prinşi în apele cristaline ale unei sfere…

*

Cu o foaie de hârtie în mână, Max s-a apropiat de noi.

— Poate vreţi să vedeţi asta, a spus el şi s-a retras, lăsându-ne foaia pe masă.

În ultimul timp era foarte precaut în preajma lui Virgil, mai ales de când, acum câţiva ani, acesta îi spusese că dacă el nu o îmbăta pe Margherita cu prostia lui de cocktail aceasta ar fi rămas cu noi, nu ar fi plecat să se întâlnească cu Paul.

Era obişnuitul buletin informativ despre situaţia sferelor difuzat zilnic: 16.638 în toată lumea, după ce ieri dispăruseră 1.342 de sfere. Dintre care 16.632 aveau prinsă în ţesătura lor misterioasă câte o pereche de îndrăgostiţi, iar şase – un grup mai mare de oameni. Şi niciodată sferele nu au prins în miezul lor cristalin pe cineva peste vârsta de 30 de ani. Ce s-a putut observa destul de repede era că apăreau numai iarna şi numai în zonele reci ale globului. Şi numai când ningea!

Savanţi, filosofi şi teologi au dezbătut îndelung problema şi distribuţia în spaţiu şi timp a sferelor, dar nu au găsit nici o explicaţie. Cum prima sferă, cea care a prins-o în apele ei pe Margherita, a apărut în ajun de Crăciun, o sectă a încercat să lege apariţia ei de naşterea lui Iisus, pedeapsă tardivă că Fecioara Maria a fost lăsat să-l nască pe paie, în frig, printre animale. Nu se lega nimic, astfel că după un timp a fost abandonată şi ideea asta, la fel ca multe altele.

Virgil a citit şi el cu ochi tulburi buletinul, apoi a dat din umeri: în treizeci de ani ai timp să te obişnuieşti cu orice.

Am dat pe gât restul de cocktail şi m-am ridicat în picioare:

— Hai să mergem, Virgil… S-a făcut târziu.

S-a ridicat şi el, clătinându-se şi privind urât la mine:

— Vrei să pozezi în bunul samaritean. Vrei să te asiguri că am să mă arunc în pat, nu în râu.

Am dat din mână a lehamite:

— E târziu, Virgil, şi vreau doar să mă asigur că voi dormi câteva ore noaptea asta.

S-a lăsat prins de umeri şi ne-am îndreptat spre ieşire.

— Noapte bună, Max, am spus din uşă, şi când l-am văzut trist, singur şi îmbătrânit între sticlele lui m-a cuprins un val atât de milă de puternic, încât mi-a venit să mă întorc şi să-l iau în braţe.

Am rezistat ispitei şi am pornit cu Virgil în noapte. Altădată, în Ajun de Crăciun, oraşul era plin de forfota celor care mai alergau în ultima clipă după cadouri. Acum becurile puternice nu mai luminau decât străzile pustii şi hârtiile purtate de colo-colo de vântul rece. Cei tineri plecaseră spre sud după ce s-a observat că sferele apăreau numai în zonele reci. Mai dădeau uneori pe acasă, dar tot mai rar, şi numai vara, în câte o scurtă izbucnire de veselie şi tinereţe, dar nu rezistau niciodată mai mult de câteva zile. Părea că în curând toţi tinerii lumii se vor muta în zonele calde, pentru că rata de apariţie era mult mai scăzută acolo, totuşi.

M-am bucurat că Virgil nu locuia departe, pentru că devenea tot mai greu cu fiecare pas. Am intrat cu el în casă şi l-am culcat, încercând să nu privesc la dezordinea din jur. Tot mai mult, oamenii se abandonau nepăsării, ca şi cum lipsa tinerilor dintre noi le-ar fi luat imboldul de a mai trăi. Am închis geamurile şi l-am învelit, apoi am pornit căldura, pentru că era rece ca într-o peşteră în dormitor. A căzut imediat într-un somn agitat şi bântuit de coşmaruri, dar în ultimul timp mulţi dormeam aşa. Pe noptieră avea un glob de sticlă, în care Margherita şi Paul, cu aripi de înger, se priveau cuminţi. Era unul dintre suvenirurile puse în vânzare de o sectă. Când eram copil primisem şi eu unul aproape la fel. Era cu un orăşel în piaţa căruia un brad uriaş îşi arăta privitorului globurile. Dacă îl întorceai, în câteva minute peste brad şi peste orăşel cădeau uşor bucăţele mici de plastic imitând zăpada. L-am întors şi pe acesta şi l-am aşezat pe noptieră, privind cum fulgii mici cădeau peste cele două siluete. Virgil începuse să sforăie uşor, aşa că am mângâiat-o uşor pe Margherita din glob, acoperită deja cu fulguiala uşoară a ninsorii artificiale,

şi am dat să plec. Din uşă m-am mai întors o dată spre glob. Margherita mă privea parcă reproşându-mi: „Dacă m-ai iubi cu adevărat, ai şti cum să mă scoţi de aici!“.

***

Am plecat şi am închis încet uşa după mine. Am pornit pe strada pustie, prin ninsoarea care cădea tot mai deasă, ca şi cum ar fi vrut să acopere păcatele noastre. O iubeam, bineînţeles, dar eram singurul care ştia că nici eu, şi nici altcineva nu o va mai putea salva vreodată. Şi uneori, când paşii îmi deveneau prea grei, mă gândeam că povara de a fi singurul om care cunoaşte adevărul mă făcea să merg aşa de greu.

La început, la câţiva ani după ce au început să apară şi alte sfere şi îmbulzeala din oraşul nostru a dispărut, am început pe la miezul nopţii, după ce îl duceam pe Virgil să se culce, să mă duc pe la Sferă. Nu mai era nici un paznic, era greu să pui paznici la zecile de mii de sfere care apăruseră – şi apoi, sferele se apărau foarte bine şi singure. Atunci am găsit în apropierea Sferei caleidoscopul – sau cel puţin aşa părea. Un tub dintr-un plastic dur, prevăzut cu un vizor şi câteva butoane. Am crezut că era vreo nouă jucărie apărută de curând pe piaţă şi rătăcită de vreun copil prin parc. Abia când l-am dus la ochi şi am văzut mulţimea de sfere defilând una după alta, mi-am dat seama ce era: un catalog de prezentare. Dacă apăsai pe unul dintre butoanele laterale, sferele se răsturnau pentru o clipă, revenind apoi la loc, în timp ce zăpada cădea într-o fulguială uşoară peste perechea prinsă înăuntru. Am petrecut multe clipe făcând să defileze sferele prin faţa ochilor mei până să pricep că noi, oamenii, nu eram decât o banală recuzită pentru cadourile de Crăciun ale cine ştie cărei îndepărtate civilizaţii.

de Sergiu Someşan din volumul “ Cadouri de Crăciun ”, editura Karmat Press 2003
email
sergiu_somesan @yahoo.com